



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Vera historia quae Genevae contigit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

esse, vt Caietus obseruauit. Vnde dimissa Monialis, si quis sit qui eam ducat potest secundas nuptias amplecti.

III. Si mulier nupta vterum ferat ex alio quam cui nupta est, potest is ea relicta aliam ducere. Anno M D LXXXI. in Synodo Neracensi, quidam indignatus ob ignominiam Ministerio illatam, Corrasium Miniltrum Castelmoranensem cogere voluit, vt vxorem suā, quæ præmaturo partu, quinto videlicet mense post nuptias filiam edidisset, quam ipsa ex Noratio quodā Clericacensi, iam mortuo conceptam fuisse in facie Ecclesiæ cōfessa fuerat, dimitteret: qui quum nollet ea vti seueritate, conscientia prohibitus, dixit, *peccatum hoc ante admissum fuisse, quam sibi vxor vllatenus deuincta esset, seque culpam omnem, si qua in ipsa resideret, condonare.* Sed non ita multo post paruit fraus: falso enim Noratio isti mortuo impacta fuerat culpa, quæ reuera erat ipsius Ministri, vt qui cum puella illa clam stupri consuetudinem antea habuisset.

IV. Inter Constitutiones Caluini etiam hic articulus inuenitur, diuortijs ianuam aperiens, & matrimonium in lupanar transformans. *Si maritus, inquit, nequam, ab vxore discedat, annum integrum mulier expectet: eo exacto, si comperiat opus esse, vt denud nubat, licebit ei, prauis proclamationibus, id facere. Quod si, occupato iam loco, vir eius reuersus fuerit, multabitur, prout videbitur a iudicibus cōsentansum.* Sed formam inquisitionis, qua de calore aut frigore istius foeminae relictae cognoscitur, operæ precium est videre. *Inssam comparere coram Consistorio, Minister, libit a prius admonitione, et quid de viro sud inaudiuerit, interrogat: qua iuroturando affirmante, se annū iam totum, vbi sit, ignorare, vtrum donum continentia habeat, Minister quatit. Si respondeat, carnem infirmam esse, id dictum sapientibus illis sat est, nec mora, in potestatem alterius viri veniendi libertatem habet: Praestat nubere quam vri.* Annon dissolutus aliquis homo commodissimam iam rationem habet, suppeditatam per leges Geneuensium, è vinculis coniugij sese expediendi, vagæ libidini indulgendi, & de lecto in lectum transfiliendi? Nonne hoc est vjam sternere mulieri libidinosa, qua sub prætextu procurati huius diuortij, ad secunda vota transeat, aut etiam in leonum disciplinam se dedat? Iam vni foeminae duo aut tres erunt viri, & vni viro duæ aut tres vxores, omnes superstites: vt Geneuz factum est, vbi intra sex menses tertiam vxorem quidā duxit, quū duas priores, Caluino inter alios

iudice, vt Lindanus affirmat, adulterij conuicisset.

V. Dicitur vix potest, quam infames commixtiones ex hisce Geneuensium legibus extiterint. Notæ sunt historiae & exempla plurimorum vtriusque sexus hominum, & illustrium quoque personarum, quæ relictis coniugibus suis Geneuam, tanquam in asylum se receperunt, & sub Libertate cōscientiæ, carnis libertatem amplexæ sunt. Nam simul ac eiusmodi mulier muros vrbs Geneuensis attingit, illico libera est. Maritum oportet vel illius Religionem amplecti, vel alibi vxorem querere. Sebastianus Flafchius Mansfeldiensis Minister, in libro de conuersione sua narrat, *Collegam quendam suam vehementer apud se instituisse, vt permutationem inuicem faceret vxorum. Pudet me, inquit, alias enormes actiones literis diuulgare.* Vna hæc historia sufficit.

Quum Sabaudia Duci Pedemontana Regio restitueretur, Nobilem quendam ex Occitania dominum de Clarie ex eo bello, libido incescit visenda Geneuz. Itaque assumtis socijs Nobili quodam Santonico, & alio quodam Aquitanico, Lauallo Domino, adhuc viuente, quoseadem curiositas mouebat, Geneuam contendit. Quo vbi ventum est, Caluinum audiunt concionantem, quamuis essent omnes Catholici. Ibi Dominus de Claire ad gregem feminarum oculos circumferens, vxorem suam inter illas conspicit. Attonitus, cum oculis & animo deliberat, num forte deliraret aut visus ipsum falleret: Sed quo magis aspicit, eo certius vxorem, & cum ea etiam filiam suam, agnoscit. Impatiens moræ, finem tamen concionis expectatum surgente concione, ad vxorem accedit. Quæ virum suum aduenientem conspicata, protinus exclamat, & ad Caluinum exeuntem accurrens, *Domine, inquit, serua me.* Ille subsistens, & Nobilem istum videns, iam manu tenentem filiam, quid negotij sit interrogat: & illa, *vir, inquit, est meus qui me abductū venit.* Iuua me, obsecro. Caluinus videns terribam circumfistere vt exitum videret fabulæ, domi se cogitatum hac de re pronunciat: illo interim prohibito, cū vxore sua, nisi venia impetrata, colloqui. Vocatus eo ipso die ad Caluinum, & postridie ad Consistorium, vxorem & filiam reperit. At illi vxor, vt exemplum eius imitetur, Evangelium amplectatur: Omnia relinquenda esse præ amore Christi. Itaque quum nihil obtinere posset, metuens peiora de Consilio aliorum clam se subduxit, vxore & filia in potestate Caluini relictis. Plura id genus exempla, mihi probe cognita,

non recenseo. Nam si priuatorum hominum actiones persequi & omnium istorum abusu catalogum contexere vellem, tempus me prius quam materia deficeret. His igitur omissis, de cantionibus præcipuo Religionis illorum exercitio, non nihil dicemus.

DE PSALMORUM CANTU, QUO
Caluinista multos initio seduxerunt.

CAPUT XIV.

ARGUMENTUM.

- I. Psalmi Davidici apud omnes populos, qui aliquam Dei habent cognitionem, in pretio habentur.
- II. Psalmorum decantatio à Pontificibus certis quibusdam regulis constituta.
- III. Etiam Turba Psalmos decantant.
- IV. Vt & omnes hæretici, exceptis Anabaptistis.
- V. Populus Psalmorum cantillatione ab hæreticis infectus.
- VI. Primorum Lutheranorum & Calvinistarum consuetudo.
- VII. Mos decantandi Psalmos in Catholica Ecclesia.
- VIII. Psalmi à novis Evangelicis profanati.

OMnes populi ac nationes, quæ vllis ceremonijs aut religionis forma Deum coluerunt, sacris illis cantibus ac Psalmis à Spiritu S. regio Prophetæ Davidi dictatis semper vsæ sunt. Hos Iudæi increduli adhuc decantant, eodem modo quo antea in templo Salomonis. In Christiana Ecclesia preces, eæ præsertim quæ Clericis in vsu, Psalmorum verbis concipiuntur. Horas illas Canonicas ab initio Ecclesiæ ab ipsis Apostolis vsurpatas vti est in Actibus in ordinem exactiorem Damascius restituit per S. Hieronymum & S. Ambrosium, vt notat in Chronologia sua Genebrardus. Hoc cantu Latina lingua concepto, Catholicæ Ecclesiæ templa, concinna & suavi harmonia semper personuerunt. Quia etiam ceteris hominibus somno sepultis, bis centena per Christianum orbem, circiter Religiosorum millia, noctis silentium rumpunt, diuinos hos Psalmos decantando. Eosdem Christiani omnes tam ad publicas quam priuatas preces adhibent. Græci, Armenij, Maronitæ, Syri, Iacobitæ, Moscouitæ & alij

populi à Græca dependentes Ecclesia, Græcalingua eosdem decantant, non autem vulgari: ut & Meridionales Christiani, Æthiopes, & Abyssini, magno illi Negus, quem nos Presbyterum Joannem appellamus, subiecti.

II. Hoc idem Plinius secundus in epistolis suis ad Troianum de Christianis perhibet: eos nimirum Deo suo, quem Christum vocent, ante lucem laudes decantare Sanctus Chrysostomus, Nihil inter Christianos frequentius audiri dicit quam Davidis Psalmos. In omnibus Ecclesia precibus, Davidem principium dare, medium & finem. Unde facile erroris conuinci possunt qui ritus huius Psalmos decantandi Cœlestinum Papam auctorem faciunt, qui anno CCCC. Sedem tenuit. Gregorius quidem Papa statuit, ut Clerici soli Psalmos in diuinis officijs decantarent, ad evitandam confusionem, qua sæpe accidit, populo unâ cum sacerdotibus canente. Hic Pontifex ille fuit cognoimento vere Magnus, etiam Lutheri & Calvinii confessione; quem Deus scitavit ad diuina reformanda officia, & pulchrum illum ordinem quem adhuc in Ecclesia videmus, constituendum, qui antea ob continuas Gothorum, Visigothorum, Wandalorum & aliorum hæreticorum, qui venenum suum in Christianam Rempublicam effuderant, invasiones ac turbas totus erat confusus.

III. Musulmanni etiam sive Turcæ, quorum religio multa habet à Christianis & Judæis accepta, in cœtibus suis Psalmos hos Sergij apostolæ, Mahumetis collegæ opera traductos, Arabica lingua decantant: ut & Persæ, Æthiopes, & Arabes. Fateatur enim pseudo propheta ille & impostor maximus XII. Azore Elfurcani sui, Psalterium Davidi cœlitus missum esse. Vocant vero Orationem Meridionalem, cuius usum quotidianum Mahumetes omnibus bonis Musulmannis mandavit. Alij Septentrionales populi qui sub magni Chami imperio vivunt, eosdem Psalmos in magna habent veneratione. Ut paucis complectar, in omnibus terrarum partibus diuinæ laudes Davidis barbitò decantantur. Quemadmodum vero omnes medicamentis saccharis utuntur, non tamen omnes eorum effectus sentiunt: sic multi quidem Davidicorum Psalmorum dulcedinem degustarunt, nec tamen eorundem verum intellectum, & quæ inde proficiscitur salutem perceperunt.

IV. Ad hæreticos quod attinet, nemo umquam tam maliciosus ac perversus fuit qui diuina hæc Cantica rejicere ausus fuerit, præter solas Anabaptistas, qui